



Školnice *Zuzana Pospíšilová* Valerie

Ilustrovala Zuzana Osako

bambóok

se ujímá vedení

bamb**ook**[®]



Školnice Valerie

Zuzana Pospíšilová

Ilustrovala Zuzana Osako

se ujímá vedení

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

ŠKOLNICE VALERIE SE UJÍMÁ VEDENÍ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6952. publikaci

Ilustrace Zuzana Osako

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2018

Vytiskla tiskárna TNM Print, s.r.o.

© Grada Publishing, a. s., 2018

Cover Illustration © Zuzana Osako

ISBN 978-80-247-1482-0 (ePub)

ISBN 978-80-247-1469-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-0358-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
To se jen tak nevidí	9
Mezi námi!	11
Porada	15
Zavoláme zámečníka!	18
Děláte si legraci?	22
Dávám výpověď!	26
Co se zase děje?	30
Další čarodějnice	34
Překvapení	38
Přece to tak nenecháme!	42
Vykrmování zahájeno	46
Nemá to cenu	50
Povedlo se!	53
Odjezd	57
Báječný výlet	61
Školnice ředitelkou	64

Předmluva

Vítejte v závěrečném příběhu o záhadné školnici Valerii!

Jak víte z předchozích dvou knížek této série, tajemná kráska s netopýřím tetováním už nudnou a smutnou Pátou základní školu proměnila k nepoznání. Něco důležitého ale ještě zbývá zařídit. Před Valerií je poslední úkol, ve kterém hlavní roli sehraje sám pan ředitel. Bez kouzla se to ale neobejde ani tentokrát. Bude to kouzlo docela sladké...



To se jen tak nevidí

Martin je žákem 2. A v Páté základní škole. Když chodil do první třídy, připadala mu škola nudná. Všichni učitelé se stále mračili a hodně křičeli. V jejich třídě učila paní učitelka, která byla snad ze všech nejpřísnější. Ostatní děti z jiných škol se mohly odpoledne scházet na hřišti. Mohly si povídat a hrát, ale Martin měl každý den tolik domácích úkolů, že mu na hraní nezbyval čas. Není divu, že do školy chodil nerad. Každou hodinu ho čekala písemka nebo zkoušení. Když se konečně dočkal svých prvních prázdnin, přál si, aby nikdy neskončily. Do nudné školy se mu zpátky nechtělo. Udělal by cokoliv, jen aby tam nemusel.

Po prázdninách se ale všechno změnilo. Začalo to tím, že se u nich ve škole objevila nová školnice. Byla úplně jiná než všichni učitelé a učitelky. Vždycky se okolo ní děly nějaké podivnosti. Martin se rozhodl, že tomu přijde na kloub. Kdo vlastně je ta školnice Valerie? Neumí náhodou čarovat?

Ještě před rokem si myslel, že ve škole je nuda, ale teď už si to rozhodně nemyslí. Pátrá po záhadách spojených s Valerií a v dobrodružném pátrání není sám. Pomáhá mu spolužák Šimon a taky dva kamarádi z vedlejší třídy, Vojta a Pepík.

Kromě školnice Valerie se ve škole začali objevovat i noví učitelé. Martin jako první přišel na to, že mají dokonce něco společného. Nejen to, že se usmívají, ale možná dokážou i oni čarovat. Navíc mají na ruce vytetovaného netopýra a v jejich jméně následuje po R měkké I – Valerie, Richard, Gabriela, Erika, Patrik. Přitom se ve škole učili, že po R se píše tvrdé Y! To už bylo nějak moc náhod najednou.

Naposledy chtěli kluci zjistit, co se ve škole děje po setmění. Martin, Šimon, Vojta a Pepík zůstali v budově přes noc. Tajně. Celou dobu byli ve střehu a nakonec se to opravdu vyplatilo. Stali se svědky něčeho, co se jen tak nevidí. Jejich školnice a někteří další učitelé se jen tak proměňovali v netopýry, a dokonce měli i tajnou poradu.

HY
CHY
KY
RY
DY
TY
NY



Valerie
Richard
Gabriela
Erika
Patrik

Mezi námi!

Zrovna skončilo vyučování. Martin se Šimonem se najedli ve školní jídelně a teď už se nemůžou dočkat, až se sejdou s Pepíkem a Vojtou. Mají pro ně totiž důležité zprávy.

„Kde jste tak dlouho?“ volal na ně už z dálky Pepík, který seděl na lavičce vedle Vojty. Oba tady na ně čekali už víc než půl hodiny. Takhle se ještě nikdy nezpzdili.

„Kdo jim to řekne?“ zeptal se potichu Martin, ještě než k nim došli.

Šimon jen pokrčil rameny.

„Zůstali jsme po škole,“ ohlásil kamarádům z vedlejší třídy Martin.

„Cože?“ vytřeštil oči Vojta.

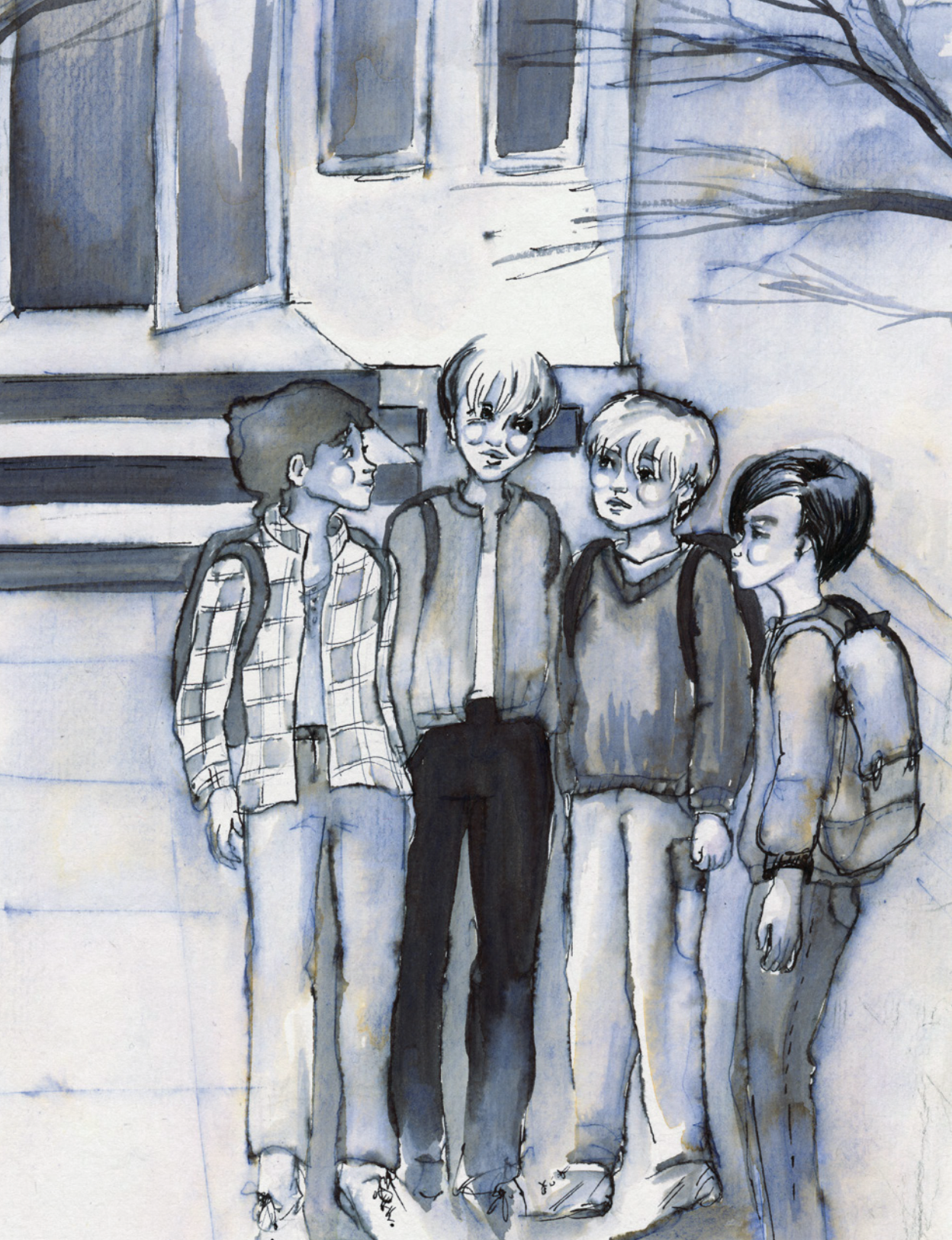
Ani Pepík tomu nemohl uvěřit. „Kecáš!“

„Fakt,“ potvrdil Šimon.

Oba kluci z béčka se obávali nejhoršího.

„Patrik vás nechal po škole?“

„A přišla i Valerie,“ dodal Martin. Teprve potom přisedl na lavičku. Líbilo se mu, že jsou kluci napnutí jako struny,



a tak si ten pocit vychutnával. K dalšímu vyprávění se nechal pobízet.

„No tak! Co se dělo?“ ptal se netrpělivě Vojta.

„Co jste provedli? Proč jste byli po škole?“ chtěl vědět Pepík.

„Něco nám prozradili,“ řekl tajemně Šimon.

„No jo, ale co?“ Vojta byl zoufale zvědavý. Potřeboval se to dozvědět hned teď.

„V podstatě se přiznali, že jsou čarodějnice a čarodějové,“ oznámil s vážnou tváří Martin.

„Fakt, jo?“ divil se Pepík.

„Ale prý nejsou zlí,“ uklidnil je Šimon.

„Naopak,“ dodal hned Martin. „Podle nich naše škola potřebuje změnu. Děti by se měly do školy těšit.“

„Tak proto se pokaždý nějakému učiteli něco přihodí a hned je za něj náhrada,“ plácl se do čela Vojta.

„Mají to dokonale promyšlený,“ přikývl obdivně Pepík.

„Ale nesmíme za žádnou cenu nikomu prozradit ani slovo. Slíbili jsme, že to řekneme jen vám dvěma. Bude to tedy jen mezi náma, slibujete?“ ujišťoval se Martin.



Všichni najednou vstali z lavičky. Natáhli ruce a naskládali je na sebe. Mají společné tajemství, které si teď potvrdili plácnutím.

„Škoda,“ prohlásil po chvíli Vojta.

„Škoda čeho?“ nechápali kluci.

„Škoda že už pátrání skončilo.“



Porada

„Ale pořád můžeme všechno kolem pozorovat,“ navrhl Šimon.

„Ať nevyjdeme ze cviku,“ dodal Vojta.

„A já budu pokračovat v psaní deníku. Už to sice nebude pátrací deník, ale i tak můžeme všechno zaznamenat pro budoucí generace,“ řekl Martin.

„Třeba bude Valerie někdy potřebovat naši pomoc,“ napadlo Pepíka.

„Tak jí pomůžeme. A ostatním samozřejmě taky,“ prohlásil odhodlaně Vojta.

„Původní učitelé jsou pořád ještě v přesile,“ zamyslel se Martin.

„Já myslím, že už to dlouho trvat nebude. Tuším, že se chystá něco velkého,“ dumal Pepík, který měl stále v živé paměti rozhovor se školnicí Valerií a učitelem Patrikem.

Kluci ještě chvíli debatovali a pak se museli rozejít. Netušili, že ve stejnou dobu má poradu i celý učitelský sbor. Nečekaně ji svolal pan ředitel.



Po vyučování se všichni učitelé sešli ve sborovně. Byli zvědaví, co má jejich pan ředitel na srdci.

„Milí kolegové,“ začal opatrně pan ředitel. „Sešli jsme se tady hlavně proto, abychom si ujasnili pravidla.“

Učitelé se na sebe nenápadně dívali. Vůbec netušili, o čem bude řeč.

„Při vyučování se někdy procházím po chodbách. To, co občas zaslechnu, mi opravdu dělá starosti. Obávám se, že to kazí naši pověst. Někteří učitelé nezkoušejí, a dokonce se k žákům chovají jako kamarádi. Párkrát jsem během vyučování zaslechl i hlasitý smích. To je naprosto nemyslitelné!“

Učitelé, kteří na škole učili už dlouho, jen pohoršeně vrtěli hlavou nebo se tiše ušklíbali. Věděli, že jich se tato výtka netýkala.

„Musím na to upozornit zejména naše nové kolegy,“ dodal nakonec pan ředitel a podíval se směrem, kde seděli Gabriela, Richard, Erika a Patrik. Byli totiž blízko sebe. Kdyby na poradu učitelů mohla i Valerie, ošklivý pohled by patřil i jí.

Staří učitelé se na nováčky dívali pohoršeně, někteří až s odporem. Noví učitelé si z toho nic nedělali. Mysleli si svoje. Kdyby jen ostatní věděli! Vlastně, dobře, že nic netuší.

Zavoláme zámečníka!

Hned další den panovala ve škole podivná atmosféra. Školnice Valerie a noví učitelé se usmívali a zářila z nich spokojenost. Ostatní učitelé byli podráždění, mračili se a neodpovídali na pozdrav. Nejhuř na tom byla asi paní učitelka Tichá, která učila třetáky. Kdyby to šlo, určitě by jí z očí létaly blesky.

Když zazvonilo, rázným krokem se po chodbě blížila ke své třídě. Dveře byly zavřené, a tak vzala za kliku. Překvapilo ji, že dveře byly dokonce zamčené. Zamračila se ještě víc. Když zvonek konečně přestal rámusit, zařvala z plných plic: „Okamžitě odemkněte!“

Ve třídě se rozhostilo ticho.

„No tak, bude to?“ běsnila paní učitelka Tichá, která v tu chvíli rozhodně tichá nebyla.

„Tady není klíč,“ ozval se ze třídy po chvíli ticha Tobiáš, který seděl hned u dveří a věděl, že se ozvat musí.

OKAMŽITĚ ODEMKNĚTE!!

